Letargia

Cors que s'abracen i es perden en l'oblit,

perfum de llavis tendres,

galtes enceses que observaven la teva pell

i l'olor de qui et semblava estimar,

tot i la guerra que ens cri(d)ava.

No trepitgis mai més aquestes cendres,

somni que quan es lleva aixeca els ulls.

Celeste fruita

Observeu bell pelatge,

llum plàcida que corre entre fullatge,

crea l'ombra que ens és fugissera,

l'aigua en mirall n'és transformat.

Flors de neu

són el seu joiós regal,

adorn dels primers cants.

Fruits brillants sedueixen la dona,

la serp l'acarona.

Grata ignorància,

desig abraonant,

pecat celestial.

QUÈ N'ÉS, DEL FOC?

Ballen on el foc els crema,

la nit esdevé un bressol,

gronxeu-vos infants,

la follia és la vostra pena.

Ans el contrari,

que en seria del temps,

de la manca de vida,

del vostre curt viatge?

Són curtes les vostres mirades,

les flames us envolten,

volen fer-vos mal,

volen protegir-vos del bé.

Saben que res és a les vostres mans,

tot és fruit del temps,

les accions són fugisseres,

no busqueu el foc que us acarona,

busqueu l'aigua que us és esquerpa.

UTOPIA

Que l'esclau venci el noble,

deixi cadenes d'or en el seu fruit,

més gran la seva fe,

qualsevol fam li és poca.

Nobles que ens lliguen,

lliureu vostres espases,

lluiteu amb mans escorxades per la terra,

sigueu justos en tan bèl·lica idea.

No penseu que ens aixequem,

ben drets estàvem;

per voler caure en llurs enganys,

la ment no ens és callada.

Tingueu compassió dels qui per a vos treballen,

no són esclaus de les vostres mans,

són esclaus de la vostra llibertat.

PREGÀRIA AL NO-RES

Com cada dia,

fosc,

estels conserven llur presència.

No hi ha crit ni silenci,

i el pesombre del no res,

puny en les ombres de la ment.

I ella,

que la veu li és manllevada,

s'endinsa en la finestra de l'estança.

Cega és, i no veu més que sa memòria,

i és així,

entre pensaments d'infantesa,

que prega a quelcom,

al no-res que l'omple;

creu que hi veu,

creu que viu.

I FINALMENT, MORIU

Música sublim,

acaricieu-me, beseu-me,

uniu-vos a mi com si tan sols un únic cos i ànima fóssim.

Del cel dolços diamants vestits de llàgrimes cauen lentament.

I quan finarà el vostre càntic?

La vida no és més que un record d'un somni fugiter,

que escapa i es besa amb la solitud de la mort.

Així que ploreu,

deixeu caure de vostres clars mons estelles de verge sang;

rieu,

que la gràcia del món diví us ompli emboirats palaus dins vostre;

ameu,

que en bocins de brillants pètals es trenqui la més bella flor,

roja, fugaç, capritxosa;

i, finalment,

moriu,

moriu ràpid i lentament,

que us abraoni els cabells en l'últim sospir,

sentiu l'escalf de la mort,

i la fredor de la vida.

CREACIÓ

Quin serà el nostre Déu,

que vetlli per l'art,

contra l'opressió dels lliures,

que besi la sang de la terra,

morta pels qui creà.

És aquesta la nostra lluita,

cercar aquella perfecció,

trobar l'Ésser diví,

creure que quelcom fou creat,

tan sols pel lleure,

per l'art que ens manca,

i creem amb nostres penes.

LA MORT D'OFÈLIA

Faç blanca adormida en aigües virginals

cobertes en capes de joves poncelles

besaven llurs fils d'or en pura mudesa.

Mort, vida, es creuen en petits rituals,

records opacs que esdevenen centelles;

amor que en mort és llibertat amb certesa.

Deixeu-la reposar, oh jovent ànima,

en l'espill s'abraça i, suaument, expira.